

RODZICU – WARTO DOGADAĆ SIĘ Z WŁASNYM DZIECKIEM

*Opracowanie:
mgr Barbara Borowska*

Pracując w Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej od lat spotykam się z rodzicami zarówno dzieci przedszkolnych jako pracownik Działu Pomocy Małemu Dziecku i Jego Rodzinie, jak i starszych – szczególnie prowadząc spotkania psychoedukacyjne w „Szkołe dla Rodziców i Wychowawców” oraz w „Klubie dla Rodziców”.

Problemy wychowawcze, obok kłopotów w nauce są zwykle istotnym tematem naszych wspólnych rozmów. Niewątpliwie każdy rodzic chciałby mieć zawsze dobry kontakt ze swoim dzieckiem, ale często bardzo trudno jest się porozumieć...

Na bazie moich doświadczeń zawodowych i literatury spróbuję przekazać prośby dziecka skierowane do rodzica. Może przydadzą się w poprawieniu wzajemnych relacji w rodzinie.

A więc :

„ Rodzicu – dogadajmy się”

Moje prośby.

1. Rozmawiając ze mną patrz na mnie, nie czytaj gazety, nie oglądaj telewizji, nie odwracaj się tyłem.
2. Nie dopytuj się na siłę. Powiedz lepiej: „Co u ciebie?”, a więcej jak będę chciał to i tak Ci powiem.
3. Wysłuchaj mnie do końca, nie dopowiadaj za mnie swoich myśli, bo inaczej nigdy nie dowiesz się, co chciałem Ci naprawdę powiedzieć.
4. Spróbuj mnie spokojnie słuchać bez zadawania pytań i rad – może, gdy się wygadam sam sobie poradzę ze swoim problemem.
5. Mów do mnie nie tylko wtedy gdy czegoś potrzebujesz, gdy chcesz wydać mi kolejne polecenie czy zakaz.
Opowiedz mi trochę o swojej pracy, przeczytanej książce, obejrzanym filmie, albo jak dzisiaj spędziłeś czas, gdy mnie nie było.
6. Nie obrażaj się na mnie – Twoje milczenie nie pomoże nam się wzajemnie porozumieć.
7. Gdy to ja obrażę się na Ciebie przyjdź po chwili i powiedz, że jest Ci przykro, że ze sobą nie rozmawiamy – docenię to, choć może nie od razu zareaguję.
8. Nie porównuj mnie z nikim, to mnie denerwuje, obraża moją godność i do niczego nie mobilizuje. Czuję się wówczas poniżany.
9. Jeśli chcę się poradzić znajdź dla mnie chwilę, albo zaproponuj, kiedy mogę przyjść. Gdy powiesz: daj mi teraz spokój, jestem zmęczony, oglądam telewizję – będzie mi przykro i może więcej z Twojej rady już nie skorzystam. To sygnał dla mnie, że ze swoimi problemami powinienem poradzić sobie sam. Czy tak powinno być w rodzinie?
10. Nie dziw się, że czegoś nie wiem, lepiej przypomnij mi sytuację, gdy już mi to tłumaczyłeś, naprowadź, podsuń odpowiednią książkę, ale nie śmiej się ze mnie, nie kpj.
11. Jeżeli zrobię coś źle, powiedz mi o tym np. gdy źle posprzątam pokój, a nie nazywaj mnie bałaganiarzem i flejtuchem.
12. Nie używaj w rozmowie ze mną słów „Ty nigdy” (np. tego nie robisz). „Ty zawsze”(np. uchylasz się od obowiązków). Przecież to nieprawda, bo tylko czasami, ale skoro tak uważasz, to, po co w ogóle mam się starać?
13. Jeśli często zapominam o czymś, na czym Ci zależy – nie gderaj, nie narzekaj – wyłączam się wtedy, przestaję Cię słuchać! Napisz lepiej wesoły liścik i przyklej, abym pamiętał np. „lubimy być w szafce – buty”.

14. Nie rozkazuj mi – od razu mam ochotę Ci odmówić. Lepiej zaproponuj dwa, trzy rozwiązania, pozwól mi wybrać samodzielnie.
15. Docenń mój wysiłek, nawet, gdy nie zrobiłem dokładnie wszystkiego tak jak chciałeś.
16. Nie odbieraj mi nadziei, gdy mam jakieś plany, a Ty boisz się, że nie dam rady. Brak wiary we mnie spowoduje, że nie będę robił nic.
17. Ostrzeż mnie, czego nie będzie mi wolno, gdy znowu zrobię coś nie tak jak chciałeś. Jeżeli nagle mi czegoś zabraniasz „za karę” jestem na Ciebie wściekły, mam ochotę być jeszcze gorszy!
18. Ustap mi czasami – mnie też może na czymś bardzo zależeć, zrozum to.
19. Przepróś mnie, – gdy wiesz, że nie miałeś racji, przeproszenie to nie tylko moja rola.
20. Nie złość się na mnie, że czegoś nie wykonuję, jeśli sam tego nie przestrzegasz. Nie rozumiem Cię wtedy, uważam, że robisz mi na złość.
21. Pamiętaj, że mnie może zależeć na czymś innym niż Tobie, że mnie może podobać się co innego niż Tobie – nie krytykuj mnie - lepiej okaż ciekawość, pogadaj ze mną. Jestem innym człowiekiem niż Ty, wiesz o tym?

Twoje dziecko
(w każdym wieku)

Bibliografia

- A. Faber, E. Mazlish: *Jak mówić, żeby dzieci nas słuchały. Jak słuchać, żeby dzieci do nas mówiły*. Media Rodzina of Poznań, 1993
- J. Sakowska: *Szkoła dla Rodziców i Wychowawców*. Centrum Metodyczne Pomocy Psychologiczno-Pedagogicznej MEN, Warszawa, 1999
- J. Jasińska, W. Eichelberger, A. Samson: *Dobre rozmowy, które powinny odbyć się w każdym domu*. Dom Wydawniczy EGO, 2003